

andendes, skal den undersøge, hvorvidt de vedkommende tidligere overgaaede Straffedomme berettiger til at straffe ham paa denne Maade, naar denne Parallel aldeles ikke til. For at tage et praktisk Tilfælde, Tyveri, saa undersøger Domstolen, naar vedkommende tidligere er dømt for Tyveri, Akterne og ser, om det, han har begaaet, virkelig er Tyveri, om der kan antages at være Bevis til Stede. Men her er der Tale om noget ganske andet, nemlig om at gentage Sager fra en Tid, hvor man ikke havde offentlig Behandling eller særlig Straf for Angreb paa lagesløse. De Akter, som haves om de vedkommende tidligere overgaaede Straffedomme for Gadeorden eller Overfald med Brvgl, kunne jo ikke ventes at indeholde og ville i Almindelighed heller ikke indeholde Oplysninger om, hvorvidt den paaagældende overfaldne kan karakteriseres som lagesløs Mand eller ikke. Man maatte altsaa for at komme til Bunds i Sagen optage den paa ny og anstille ny Forhør. Det er noget ganske andet, de to Ting kunne ikke paralleliseres.

Med Hensyn til Vndringsforslag under Nr. 3 udtalte den ærede Ordfører, at naar man sammenholder det med Straffelovens § 203, var der, som ogsaa Straffeloven udstiftede, en væsentlig Forskel mellem Sager, der angik Bolds handlinger, der ikke havde medført Saar, og dem, der havde medført Saar, idet de sidstnævnte Sager efter Straffeloven ere Genstand for offentlig Behandling, fordi de ere fornærmelige mod Samsundet, medens de andre ere Genstand for privat Forfølgning. Men naar man nu paa Grund af Samsundsforholdenes Udvikling er kommen til, at Sager, som ikke medføre Saar eller Skade, egne sig til offentlig Behandling og Straf efter Omstændighederne lige saa stærkt som de andre, falder denne Forskel bort. Jeg kan ikke komme udsjorlig ind paa at fortsætte Debatten om Vndringsforslag under Nr. 5. Den ærede Ordfører henviste til, at jeg i Udvalget ikke havde kunnet finde nogen Redaktion for at udtrykke den Tanke, som var oppe i Udvalget. Nej, jeg talte lidt derom, men havde ingen Anledning til at gaa nærmere ind derpaa; jeg gjorde de Herrer opmærksomme paa, at de kunde komme udenom Vanskeligheden ved at vælge en Redaktion, som jeg ogsaa antydede i Dag, hvor man paa en eller anden Maade nævnedes Eksempler, hvorved den „raa Tilbøjelighed“ skulde have vist sig. Det maa være min Fejl, men jeg kan ikke ganske følge den ærede Ordfører. Det forekommer mig, at Udtrykkene i Lovforslaget, som det foreligger fra Regeringen og er vedtaget af det

andet Ting, ere fuldstændig klare. Naar man maa sige, at Handlingen vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd — jeg maa gøre opmærksom paa, at vi maa have alle Ordene „vidner“, „Tilbøjelighed“, „raa“ og „voldsom“ med, den ærede Ordfører tog ikke alle Ordene med —, er det saa andet, end hvad Udvalget siger, at det ophjæs, at der foreligger en Handling, der maa antages at være fremkommen af Boldslyst? Det er efter min Mening ganske det samme. Maaste den ærede Ordfører vil sige: Men vi søje til: „Bolds-vane“. Ja, det vil være en rar Trøst for den overfaldne. Boldsmanden har ganske vist handlet af Boldslyst, det vil sige af Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, men det er ikke gaaet ud over andre, førend det kom til at gaa ud over mig.

Wiinblad: Den højtærede Justitsminister bemærkede for, da han talte, at der var en Mulighed for, at Ministeren kunde modtage Forslaget (Justitsministeren: Det har jeg slet ikke sagt), hvis Landstinget og Folketinget kunde enes om en vis Form. En saadan Mulighed var i alt Fald til Stede. Det synes jeg maa gøre de Herrer, der eventuelt vilde give Forslaget deres Stemme, betænkelige, navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (Alf Christensen). Det er altsaa ikke givet, at, fordi vi i Dag stemme for Forslaget med dets Vndringer, undgaa vi Loven. Det fare, at vi maaste saa den, er, som sagt, til Stede, og derfor vil jeg gentagende fastholde, at man bør stemme mod Forslaget, ogsaa som det kommer til at foreligge nu, efter at disse Vndringer ere vedtagne. Den ærede Ordfører erkendte, at der ingen Trang var til Forslaget, derimod mente han, at det var en almindelig Paakaldelse af dette Forslag. Det forekommer mig, at det er ret løst at lovgive paa en almindelig Paakaldelse, naar der ingen Trang er til Stede. Det forekommer mig, at den væsentligste Betingelse for i det hele taget at stærpe Straffeloven maa være Trangen og ikke det rent løse, det, man ikke kan fastholde med Hænderne, nemlig Paakaldelse, og jeg vil sige, at jeg erkender ikke, at der fra alle Sider, fra alle Lag, fra alle Partier har været en saadan Paakaldelse af Forslaget. Det forekommer mig tværtimod, at den Stemning, som er i Folketinget, hvor Folket er repræsenteret, og som er ganske kølig over for Forslaget, er et Vidnesbyrd om, at den almindelige Paakaldelse ikke er til Stede. Det ærede Medlem for Aarhus (Reis) bemærkede en noget anden Form ogsaa for